

ΠΑΡΘΕΝΙΚΟ

Π. Π.

Ἐσὲ παρθένα πὸν μὲ ράντισες
μὲ τῆς ζωῆς τὸ μύρο
σὲ καρτερῶ καὶ πάλι
στὴν κάμερά μου
τὴν ἁγιασμένη ἀπὸ τὸ πέρασμά σου.

Τὰ παραμύθια πὸν μοῦ ξύπναγες τὰ ὄμορφα
μὲ τὶς πεντάμορφες καὶ τοὺς τραγουδιστάδες
τοὺς ὑπέρχαλους
στοὺς κόσμους τῶν ὀνείρων τοὺς ἀσύγκριτους
πὸν τοὺς ζωντάνευεν ἡ μουσικὴ λαλιά σου,
κι ὅλα τ' ἀνατριχιάσματα τῆς ἡδονῆς
κι ὅλα τὰ κύματα τὰ φωτερὰ πὸν μ' ἀναφτες
κι ὅλες οἱ τρικυμίες τῶν παθῶν
πὸν τὶς γεννοῦσεν ἄγριες
κάποιος ἀγέρας δυνατὸς καὶ μεγαλόπνοος —
Ὅλα ἀργοχαθήκανε κι ἀργόσβησαν.
Καὶ τώρα μόνος μὲς τὴν κάμερά μου
τὴν ἁγιασμένη ἀπὸ τὸ πέρασμά σου
κάθομαι καὶ σὲ καρτερῶ.
Κάποια φωτόλουστη, μυρόλουστη ἀγνινὴ
γιὰ κάποια βραδυνὴ θαμπὴ καὶ μυστικὴ,
τὴν ὥρα πού ξυπνοῦν οἱ ἡμεροὶ
ἴσως ξαναπροβάλλης ἀπὸ πέρα.

Ἐσὲ παρθένα πὸν μὲ ράντισες
μὲ τῆς ζωῆς τὸ μύρο
σὲ καρτερῶ καὶ πάλι
στὴν κάμερά μου
τὴν ἁγιασμένη ἀπὸ τὸ πέρασμά σου.